

BRAMWELL BOOTH, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

M. J. VAN DE WERKEN, Terr. Kommandante.

STRIJDKREET

PAASCH-NUMMER

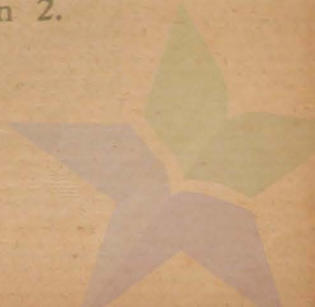
No. 4.

23ste JAARGANG

1 APRIL 1922.

En als de sabbath voorbijgegaan was, hadden Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Jacobus, en Salome, specerijen gekocht, op dat zij kwamen en Hem zalfden.

En zeer vroeg op den eersten dag der week kwamen zij tot het graf, als de zon opging. Marcus 16: 1 en 2.

OFFICIEELE
MEDEDEELINGEN

Aanstellingen:

Adjudante A. Beckley naar Kinderhuis Medan. In bevel. (tijdelijk)
Ensign Th. Bridson naar Boengan. Semarang. (In bevel).
Kapitein R. Beasley naar Oogl. Hospitaal. Semarang.
Luitenant H. Salomon naar Militair Tehuis. Soerabaja.

Bandoeng, 1 April 1922

M. J. VAN DE WERKEN.

Terr. Kommandante.

AANTEKENINGEN
van den
CHEF-SECRETARIS.

De Terr. Kommandante. In de afgelopen maand bracht de Territoriaal Kommandante, vergezeld van Luit. Kolonel Gugelmann, Adjutant Lebbink en mijzelf een bezoek aan onze leprozen kolonie te Koendoer (Zuid-Sumatra). Het was de eerste leprozen kolonie, die de Kolonel zou bezoeken na haar korte aankomst op Java. Wij troffen Ensign en Mevrouw Glover en Ensign Pettersson in welstand en opgewekte stemming aan. Het bezoek aan de kolonie was zeer treffend. Ook de patiënten waren, trots den betreurenswaardigen toestand waarin zij verkeerden, in een feestelijke stemming.

De samenkomst met hen was zeer gezegend. En wat zal ik zeggen van de plechtigheid, die des avonds om 5 uur plaats had aan den oever van de rivier de Moesi, toen het kindje van Ensign en Mevrouw Glover, terwijl de zon zachtens onderging, door de Territoriaal Kommandante aan God en het Leger werd opgedragen.

Dit was werkelijk een indrukwekkend moment; een tafereel om nooit te vergeten. Daar een rapport hierover van de hand van Luit. Kolonel Gugelmann op pag. 3 verschijnt, zal ik over deze plechtigheid niet verder uitweiden.

Soerabaja en Celebes. Na op 2 Maart van onze reis naar Koendoer op Bandoeng te zijn teruggekeerd, wachtten verschillende zaken op de Terr. Kommandante, welke moesten worden afgedaan vóór de reis te aanvaarden naar Soerabaja en Celebes. Het was inderdaad een zeer drukke week voor de Leidster en makkers van het Hoofdkwartier. De Kolonel vond echter nog gelegenheid om een kleine samenkomst te houden met den Staf die achterbleef, en uit de blijde en opgewekte stemming viel op te merken, dat allen besloten waren zich dapper te kwijten van hun taak.

Brigadier Wolters. Op Vrijdag, den 3den Maart, herdacht Brigadier Wolters den dag, waarop zij dertig jaar geleden naar de Kweekschool ging van het Leger des Heils in Haarlem. Vele bliken van belangstelling vielen der Brigadier op dezen feestdag ten deel en het was haar aan te zien, dat zij het zeer op prijs stelde, dat zooveel kameraden haar op dezen dag gedachtig waren. Ook het koffieuurtje met de Territoriaal Kommandante en den Staf van Hoofdkwartier verhoogde de feestvreugde van dezen, voor de Brigadier zoo merkwaardigen dag.

EEN DROEVE TIJDING. Tot ons leedwezen moeten wij melding maken dat onze makkers, Stafkapitein en Mevrouw Palstra, in hun verwachtingen droevig teleurgesteld zijn geworden. De dokter vond het noodzakelijk Mevrouw Palstra in het ziekenhuis op te nemen, waar een levenloos kindje werd geboren. Mevrouw Palstra heeft gelukkig reeds het ziekenhuis kunnen verlaten en maakt het naar omstandigheden redelijk wel-

TERNEERGEVELD, MAAR TOCH OVERWINNAAR!

DOOR GENERAAL BRAMWELL BOOTH.

„EN HIJ, DRAGENDE ZIJN KRUIS, GING UIT . . . .” (JOHANNES 19: 17).

De Heer Jezus ging uit de rechtzaal naar de plaats, die voor Zijn kruisiging was aangezien. *Zijn kruis dragende.*

Dat kruis was echter te zwaar voor Zijn krachten. Hij was ongetwijfeld verzwakt door de groote inspanning van den vorigen dag, toen over Zijn lot beslist werd; door de opwinding en het schelden der menigte; door de wreedheden, die Hij van de krijgsknechten had moeten verduren, en door den zielsangst, dien Hij bij Zijn verschijnen voor Herodes en Pilatus had doorgemaakt.

Ik twijfel er aan, of het kruis zelf wel zoo'n impositant iets is geweest, als wij het soms op oude schilderijen afgebeeld zien; maar natuurlijk moest het, voor het doel waarvoor het dienen moest, sterk en zwaar zijn, en voor een uitgeput man een zeer moeilijke taak om het te dragen. Het kan ons dan ook niet verwonderen, dat, terwijl de Heer onder den Hem neerdrukkenden last voortschreed en struikelde — zelfs al viel Hij niet onder dien last — de krijgsknechten een voorbijganger grepen, waarvan zij waarschijnlijk dachten, dat hij met den Heer sympathiseerde, en het kruis op zijn schouders plaatsten. Dit doende verlichtten zij niet alleen den lijdenden Gevangene, maar verhaastten zij den droeven optocht en de vreeselijke taak, die hun was opgelegd.

* * *

Het kruis overwon Hem! Het kruis, dat juist het altaar moest zijn van Zijn zelfopoffering! Het kruis, dat getuigen moest van Zijn overwinnend sterven, en de eerste sport moest zijn op die kostbare ladder, waarvan Hij neerdaalde om het mensendom te redden! Het kruis, dat getuigen moest van Zijn groote overwinning, waardoor Zijn naam bekend zou worden tot aan de uitersten der aarde — datzelfde kruis was te zwaar voor Hem! Dat, wat voor altijd een zichtbaar bewijs van Zijn koninklijke en heilige persoonlijkheid moest zijn, en het symbool van Zijn overwinnende liefde moest geven, wordt hier een gelegenheid om Zijn groote zwakte aan te toonen. Het was te veel voor Hem, zoodat hulp noodig was. De hulp om den last te helpen dragen, die werd — dank God! — gevonden.

* * *

Hier zijn een of twee der lessen in verband met deze gebeurtenis, die mij toeschijnen als voor ons opgeteekend te zijn:

1. Dat de grootste beproevingen en smartelijkste gebeurtenissen in ons leven ook de middelen kunnen zijn om ons de overwinning te geven. Ofschoon de last, die op onze schouders drukt, van zoo'n verpletterend gewicht kan zijn, dat wij er onder wankelen, is het toch mogelijk, dat deze last het middel kan zijn van de komende overwinning door de macht der liefde.

Deze waarheid kan op veel toegepast worden, juist zooals beproevingen, verzoeken en lasten menigerlei vormen kunnen aannemen. Soms is het een lichamelijke, soms een geestelijke en soms een geheel persoonlijke last, die voor vleesch en bloed bijna ondragelijk is, die aan het eind van alles toch nog toont het middel te zijn om de overwinning te brengen. Ik heb verdriet en droefheid gekend zoo donker en zoo bitter, dat het leed de lijdens geheel scheen te overmeesteren, maar ik heb ook gezien, dat datzelfde leed het middel werd om de heerlijkheid van het licht Gods te openbaren. Ik heb menschen hooren zeggen, als zij spraken over den een of ander, die door zulk een diepen weg moest gaan: „Dat zal zijn dood zijn!” en die daarna hebben moeten erkennen, dat zij zich vergist hadden; en tot de eer van God moesten zij uitroepen: „Door deze beproevingen zal de mensch leven!”

2. Er is nog meer! De beproevingen, die 't meest vernederend of wondaanbrengend zijn, kunnen de beste middelen zijn om ons er toe te brengen verder ons geheele leven te gebruiken voor het welzijn en het geluk van anderen. Gevoelen wij niet, dat de leerlingen van Jezus en de wonderen, door Hem verricht, hoe wonderbaar die dan ook zijn, maar nauwelijks de oppervlakte van het menschelijk leven zouden aangeraakt hebben, indien *het kruis* er niet geweest was? Het is het kruis met al zijn smart, zijn schande, zijn ondragelijke zwaarte, zijn groote geheimenis, dat levenssap en

Wij twijfelen er geenszins aan of al onze makkers zullen de Stafkapiteins wel in deze beproeving in hun gebeden willen gedenken.

TERUG NAAR HET VADERLAND. Ensign en Mevrouw Hiorth hebben reikhalzend uitgezien naar den dag, waarop zij met Europeesch verlof zouden mogen gaan naar hun Vaderland Noorwegen. Wij zijn blijde thans melding te kunnen maken, dat de Ensigns met hun gezin op 12 April a.s. van Tandjong Priok per ss. „Tabanan” zullen vertrekken. Ook de Ensigns Bohm en Thorgren hebben eveneens

kracht aan Zijn woorden geeft en een licht werpt op Zijn machtige werken, dat nimmer kan verduisteren. Zonder dat kruis, zou Hij weinig meer geweest zijn dan sommige groote mannen, die vóór Hem geweest waren. En nu dan, als wij over Hem spreken, bewijzen wij Hem en Zijn werk de grootste eer als wij Hem met Paulus noemen: „JESUS CHRISTUS EN DIEN GEKRUISIGD.”

En zoo is het dikwijls, dat zeg ik met allen eerbied, met hen, die Hem volgen. Onze groote beproevingen, onze drukkende lasten, onze eigen onwetendheid en zwakte kunnen den door God gekozen weg zijn, dien Hij wil gebruiken om den invloed van alles wat goed in ons is, voor anderen te vermenigvuldigen.

Als wij slechts willen — als wij slechts zijn overgegeven aan God en aan Zijn wil, dan kunnen onze beproevingen en verliezen onze hoogste heuvelen der getuigenis worden, de lampen van onze meest heldere lichten der getuigenis.

Daarom zou ik op dit Paaschfeest willen zeggen, onttrek u niet aan het kruis — verlaat den kruisweg niet; en boven alles twijfel er niet aan, dat de Vader van onzen Heer Jezus Christus — ook uw *hemelsche Vader* — de grootste en donkerste beproeving voor u in een overwinning, en uw grootste zwakte in een machtige getuigenis voor Zijn heerlijke kracht zal veranderen.

3. Het is door de schijnbaar onredelijke slagen, die ons treffen, en droefheden, die over ons komen, en den ogenschijnlijk onnoodigen en zelfs onnuttigen tegenstand, dien wij ondervinden, en de beproevingen, die wij hebben te doorstaan, dat wij heel dikwijls de meest waardevolle gezegende hulp van buitenaf ontvangen.

Niemand kan denken aan de groote inspanning, die het verschijnen voor Herodes en Pilatus in die lange dagen en uren van Zijn lijden van Hem vroeg, zonder zich af te vragen, waarom ook het dragen van Zijn eigen kruis nog aan al Zijn lijden moest toegevoegd worden. Het schijnt zoo onnoodig geweest te zijn, en iets wat toch niet de hoofdzak van dat lijdensuur raakte. Het was zoo wreed en zoo vernederend om over de straten te gaan, Zijn eigen kruis dragend als een boosdoener, terwijl geheel Jeruzalem naar Hem keek.

En toch zien wij, hoe in die diepste duisternis van *menschelijke zielsangst* de *Goddelijke voorzienigheid* Hem *menschelijke hulp* zendt. Dit tooneel trof iemand en Simon van Cyrene werd geroepen, en tot zijn eeuwige eer mocht hij den last met Jezus dragen.

Is het zoo niet dikwijls het geval geweest met iemand, die deze regelen leest? Toen de opgelegde taak — al dikwijls zoo moeilijk — nog moeilijker werd gemaakt door nog grooter ellende — een vernedering misschien, die men niet verwacht had — is daar toen niet eenige hulp van buitenaf, van daar, waar men haar niet verwachtte, gekomen; kostbare hulp, waarvoor wij God hebben mogen danken te midden van den storm, en die ons hielp tot het einde voort te gaan?

Ik voel mij erg tot Simon aangetrokken. Wij weten niet veel van hem, ofschoon het schijnt, dat hij later tot bekeering kwam. Sommigen denken, dat hij een kleurling was; anderen denken, dat hij een slaaf was, en weer anderen, dat hij een misdadiger was, die bekend was bij de krijgsknechten. Maar wie hij ook was, hij toonde den geest van het Leger des Heils, en hij hielp den Heer in dat donkere uur. Hij alleen was nuttig, waar groote scharen Hem niet hielpen. Dat is ook een les! Wij moeten niet te hoog verheven zijn om aan te nemen dat, wat God ons zendt om ons in den strijd te helpen. Aan den anderen kant moeten wij niet bij Simon van Cyrene ten achter staan om hulp van hart en hand te bieden aan hen, die gebukt gaan onder groote beproevingen en verzoeken. Als wij zien, dat zij ons noodig hebben, als wij zien, dat hun kruis zeer zwaar is, in den naam van God, laat ons hen ter hulp snellen! En kunnen wij dan niet, in zeker opzicht, juist hetzelfde doen wat Simon deed? Mogen wij niet den last van onzen grooten Verlosser helpen dragen en iets doen om Hem te helpen in Zijn groot, niet geëindigd lijden voor een wereld van zondaren?

Ja, laat het zoo zijn! Wij kunnen het! *Met Gods hulp zullen wij het doen!*

verlangend uitgezien naar den dag, waarop haar definitief kon worden medegedeeld, dat ook zij op den 12den April met bovengenoemd schip naar Zweden zouden kunnen vertrekken.

Wij wenschen deze makkers van harte een voorspoedige reis en behouden aankomst in het Vaderland toe. Moge hun verblijf aldaar hen naar lichaam en ziel sterken, en mogen zij tot zegen gesteld worden voor hun familieleden en vrienden.

Adjudante Henkens, die eenige jaren als Directrice is aan-

gesteld geweest van ons Kinderhuis te Medan, verblijft zich ook erin, dat zij thans met verlof naar Holland kan gaan. De Adjudante heeft te Medan een heerlijk werk verricht. Zij was niet zoo zeer verlangend wat haar zelf betreft om met rust te gaan, ofschoon zij deze zeer noodig heeft, maar vooral haar zieke moeder en broer deden haar sterk verlangen naar den dag, waarop zij met verlof zou kunnen gaan. De Adjudante zal vertrekken met het ss. „J. P. Coen”, dat op

Vervolg pag. 4. kol. 2b.

Een en ander over Koendoer en een kleine baby.

Het ss. „van der Wijck“ gleed statig op de rustige wateren der „Moesi“, de mooie rivier in 't zuiden van Sumatra. Het gezelschap Heils-Officieren aan boord keek met alle belangstelling naar de beide oeyers, ja met gretigheid, alsof er iets bijzonders te zien was! Het ging om Koendoer, onze lepra-kolonie, het doel van de reis van de Kolonel. Een aller-aardigste groep van lage huizen, schilderachtig mooi gelegen aan den waterkant, kwam in 't zicht. Het kon Koendoer wel wezen, neen het moest het wel zijn. Pladjoe was immers in 't zicht en van de kolonie had men het gezicht op deze plaats. Het waren allemaal vreemdelingen en alsnog onbekend met de ligging van het zoozeer begeerde Koendoer! Een uit het gezelschap was positief in haar opinie, het was Koendoer, en geen twijfel duldbaar! Was het omdat zij daar straks haar vrienden zou wederzien en haar hart dáárom zoo zeker was? Hoe het ook zij, zij had gelijk; de liefelijke aanplanting met haar huizen en bungalows — een volmaakt tafereel van „vrede op aarde“, het was Koendoer, onze Lepra-Kolonie, zooals later bleek. Of er iemand stond te wuiven? Het leek wel alsof met een laken gesignaleerd werd — maar het kon ook de wasch wezen, en men durfde het niet te beantwoorden — als men zich eens vergiste? Pladjoe is bereikt en de Officier aan wal, die ons opwacht, is Ensign Glover. Hij brengt ons met het aardige motorbootje van het Leger gauw naar het lieve plekje dat wij zoo juist gepasseerd zijn — Koendoer!

Ah, nu is er leven gekomen aan wal! Wie zijn al die menschen dicht aan den waterkant, groetende en wuivende? De patiënten! Aandoenlijk voorwaar! Wij wuiven terug van ganscher harte. Daar bij de landingsplaats zijn de Officiëren, Mevrouw Ensigne Glover en Ensigne Pettersson. Wij zijn er — hartelijke groeten worden gewisseld en toen naar rechts, naar de wachtende, groetende patiënten, waar de Kolonel hun een vriendelijk woord toespreekt.

Het eerste werk is natuurlijk de rondgang door de kolonie. Eenvoudig maar doelmatig is de bouw der verschillende huizen en onze patiënten — dat gevoelen wij — genieten uitnemende verzorging. Zaal na zaal wordt geïnspecteerd — voor de ongehuwden, mannen aan den eenen kant — vrouwen aan den anderen. De woningen der gehuwden lokken zelfs kreten van verbazing uit, de kamer flink en ruim, met daarachter hun eigen keukentje, en vóór hun stukje veranda, in de meeste gevallen keurig onderhouden en zelfs versierd. — Waar toch Parijsche modeplaten goed voor zijn! Men vindt ze zelfs op een afgelegen hoek van de wereld op een leprozenkolonie, vredig zij aan zij met teksten en bijbelsche platen. Lieve menschen, lezers van onze Strijdkreet, als ge in uw bladen een mooie plaat tegenkomt, gekleurd of ongekleurd, knipt haar uit en zendt haar ons, voor de huisjes onzer verpleegden! Verrassend was het ook voor ons, nieuwelingen, sommige der tuintjes te zien van de leprozen. Ja, ze worden aangemoedigd om zoo goed en kwaad als het gaat groenten te verbouwen, ook vruchten, zooals bananen, en iedere ernstige poging hierin werd ten volle gewaardeerd en geprezen.

In de flinke eetkamer, open naar de vier kanten, zagen wij hen smullen bij het middagmaal. Gelukkig dat de zoozeer gevreesde ziekte den eetlust niet te kort doet; behalve de reeds ver gevorderde patiënten schenen ze allen hun keurig opgedischten maaltijd gretig te gebruiken. Daarna kwam de samenkomst met de verpleegden aan de beurt. Een aanblik om ieder hart te ontroeren! Daar zaten ze vóór ons op hun matten, onze lieve zieken, in de verschillende stadia der gruwzame ziekte. Sommigen met slechts stompjes in plaats van vingers en teenen;

Vervolg kol. 4

„Het pad des rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot den volten dag toe.“
Spreuken 4:18.

Het was verleden Zondag juist vier weken geleden, dat Luit.-Kolonel Gugelmann en ik in Tandjong Priok arriveerden. Hoewel wij reeds Semarang, Weltevreden, Koendoer op Sumatra bezochten en alles van ons werk in Bandoeng zelf zagen, wordt het ons hoe langer hoe duidelijker, dat de groote afstanden ons helaas zullen verhinderen, dikwijls onze makkers-officieren, soldaten en vrienden te ontmoeten. Nu heb ik het plan opgevat om iedere maand in de Strijdkreet een woordje van hart tot U te richten, een weergeving van gedachten, opgewekt door ontmoetingen en opgeweld in de overpeinzingen van het eigen hart. Tot titel koos ik:

„Op het lichtende pad“.

want dáár bevinden wij ons samen, mijn broeder en zuster, die met mij gekozen hebben den weg der zelfverloochening, den smallen weg van de kruisdragers. Het is een „lichtend“ pad, want de Meester ging er over en wij kennen het woord: „Die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen maar het licht des levens hebben.“

Ik reik U dus de hand op welk deel van den weg ge U ook bevindt en roep U toe: laat ons blijmoedig voortgaan en noch rechts noch links afwijken. „De smalle weg is breed genoeg voor al Gods kinderen“ en hij voert ons rechtstreeks naar Huis.

* * *

Hoe hebben de gedachten zich binnenin mij vermenigvuldigd sedert wij hier zijn! Dit is dan Nederlandsch-Indië met zijn miljoenen! Ons schoone Insulinde, waarvan wij, Heilssoldaten, ook den droeven kant kennen. Ik denk aan de arme lepra-lijdens in onze koloniën, de verpleegden in Boegangan, de patiënten in ons Ooglijders-Hospitaal. En wij weten, dat zij maar vertegenwoordigers zijn van duizenden op duizenden, nog niet bereikt, om niet te spreken van de miljoenen heidenen, verstoken van het licht des evangelies. Voor we hen zagen wisten we, dat de Javanen geduldig was, maar zij een armen, halfblinden jongen uitgestrekt op de operatie-bank, terwijl onze Dokter, Majoor Morrison, zijn mesje in het arme, ontstoken oog zet.

Geen zucht, geen kreet, geen beweging! Zoo stil, zoo geduldig! Ons hart gaat naar dien jongen uit en vurig bidden we, dat de dokter slagen zal licht te brengen in die bijna geheel duistere oogen. Zoo spreken door hun hulpbehoefendheid, vooral op geestelijk gebied, ze tot ons, waar we ze zien, de mannen, de vrouwen, de kinderen van dit land! En wat zouden we ze graag vertienvoudigd, verhonderdvoudigd zien, onze Officiëren, die met vriendelijken blik en liefdevol hulpbetoon zich onder hen bewegen! Hoe is het dat zoo weinigen zien, dat de oogst rijp staat op het veld? Waar zijn de jonge, krachtige armen, die naar den sikkel grijpen?

* * *

Ik schrijf aan den vooravond van ons vertrek naar Celebes. Wij achten het een voorrecht te mogen gaan en verblijden ons zeer in het vooruitzicht, kennis te maken met dit zendingsveld en onze dappere zendelingen daar.

God zij met U allen! Gedenkt ons in Uw gebeden!
De Uwe om te dienen:

M. Johanna v. d. Werken

PAASCHGEZANG.

Waarom gaat gij dus in 't zwart?
Waarom klaagt en treurt uw hart,
Gij, wiens een'ge vreugd en hoop Jezus was?
Ga riet troostloos van ons henen!
Zie, de Heer is ons verschenen.
Blijde zeggen wij 't u aan:
Hij is waarlijk opgestaan!

Zalig wie in Hem gelooft,
Wien geen storm dát licht ooit dooft!
Ziende den Onzienlijke, Eeuwige!
Speurt de twijfel enkel duister,
't Vast geloof ontwaart den luister
Van 'het komend morgenrood,
Jezus overwon den dood.

Zalig, wie in Hem gelooft!
Drukt een doornenkroon Zijn hoofd,
Hoe ook Man van Smarten- mijn Heer
en God!

Zalig, wie op Christus bouwen!
Eenmaal wordt 't geloof aanschouwen,
Als wij worden ingeleid
In de vreugde, ons bereid.

KOENDOER (Vervolg.)

anderen met afzichtelijke wonden en toch met dat al, zoo opgewekt! Toen de Kolonel aan het vertellen ging, aanschouwelijk en teeder, net als aan kinderen, van den goeden Herder en Zijn zoeken naar het verloren schaap, o hoe was aller oog onafgebroken op haar gericht, hoe volgden zij haar in intens meelevende, toen zij, naar den kant van de zaal gaande, er buiten aanwees, hoe ver het schaap verdwaald was. Tot de pientere „hadjis“ toe, met hun cynische uitdrukking — ze waren een en al belangstelling. O, welk een groot verlangen bezieldde ons, terwijl wij hen zoo gadesloegen. Dat ook zij zich mochten laten vinden door den grooten Herder hunner zielen! Een belangwekkend oogenblik was het toen de Kolonel aan het einde der samenkomst ertoe over ging om prijzen uit te deelen, aan de mannen voor de best bewerkte tuintjes, aan de vrouwen voor de orde en netheid van haar huisje! Hoe werd er gul gelachen en hartelijk geklapt, ook met die arme handen — of overblijfselen ervan — als ze een voor een, soms och zoo gebrekkig, opstonden en naar voren kwamen teneinde hun prijs te ontvangen.

Het is avond geworden, de zon daalt in purperen gloed over de rivier, eene zachte koelte stijgt op en brengt lalenis! Daar aan de rivier op het grasperk, voor de bungalow van onzen Ensign-directeur, zijn de gasten met de Officiëren verzameld. De Ensigne met haar dochtertje van slechts eenige weken is er ook, want het is Vaders en Moeders wensch, dat zij door de Kolonel den Heer gewijd zal worden. En daar in het stille avonduur, opgeluisterd door de stralen der ondergaande zon, is het gebeurd, stonden de lieve ouders voor het aangezicht des Heeren, in hun midden de Kolonel met het kindje in haar armen, dat in ernstig gebed gewijd werd aan den Heer en aan Zijn dienst, „waar het Hem eenmaal moge behagen haar te zenden...“ Zacht-wuifde de Vlag — de lieve, oude Leger-vlag, met liefde omhoog gehouden door Ensigne Kyle, en straks rees warm en innig het zooveel zeggende koor:

'k Geef U heel mijn hart en leven,
Neen, 't is niet teveel vóór Jezus.
En met blijdschap breng ik ten offer,
Dat wat mij het meeste kost.

Wat in het jonge moederhart omging toen zij het zong? Haar woorden, zoo diepgevoeld en geuit met diepe ontroering, hadden een vasten klank, ook van den Vader: „ons Kind zal den Heer behooren.“ En zoo is Olive Margaret Glover opgedragen aan den Heer op dien gedenkwaardigen Maandag, 27 Februari 1922, op de melaatschen kolonie te Koendoer aan de rivier de Moesi, in Sumatra. Onze gebeden volgen haar! A. B. G.

BANDOENG.

Op Zondagavond, den 12den Maart, had in onze bijeenkomstzaal in de Sumatrasstraat een bijzondere plechtigheid plaats. Brigadier Wolters zegende dien avond het huwelijk in van Zuster Lie Njoek Soe, de dochter van den Sergeant Majoor van het Chineesche korps, met Broeder Jo Giok Koen. De zaal was geheel gevuld met een zeer belangstellend publiek, voor het grootste gedeelte bestaande uit Chinezen. Gedurende de geheele samenkomst gevoelde men dat Gods Geest tegenwoordig was. Plechtig was het oogenblik, waarop het jonge paar, staande onder de Leger Vlag, de beloften van trouw aan God, trouw aan elkander en trouw aan de Leger des Heilsbeginselen aflegde en diepe stitende heerschte, toen daarna de Brigadier hun den Bijbel overhandigde als het Boek, dat licht op hun levenspad zou geven. Het daarna door de Brigadier behandelde Bijbelgedeelte, toepasselijk gemaakt voor het jongehuwde paar, maakte diepen indruk. Wij bidden, dat Gods zeghe- op onze jonge makkers noge rusten. E. A. W.

HET BEZOEK VAN KOLONELS VAN DE WERKEN EN GUGELMANN AAN SOERABAJA.

Met veel verlangen hadden wij uitgezien naar het eerste bezoek aan Soerabaja van de nieuwe Leidster, Kolonel v. d. Werken en Lt.-Kolonel Gugelmann, alwaar de Kolonels op Zaterdagavond, 11 Maart, arriveerden. Den volgenden dag werden er morgens om half tien en des avonds om 7 uur, meetings gehouden in de Loge, waar beide korpsen Soerabaja I en II vereenigd vergaderden.

Des morgens wachte ons echter een teleurstelling, doordat Kolonel v. d. Werken wegens ongesteldheid niet in staat was de samenkomst bij te wonen. Doch vol geloof dat de Heer ons een goeden tijd zou geven en vertrouwend dat, Hij de Kolonel spoedig zou doen herstellen, werd de samenkomst begonnen. Het deed ons goed zoo veel makkers en vrienden te zien, die met volle aandacht luisterden naar hetgeen gesproken werd. Na het eerste lied en gebed door Mevrouw Adjudante Meijer, werd door den Chef Secretaris een inleidend woord gesproken, waarin hij den loopbaan van Lt.-Kolonel Gugelmann als Officier van het Leger des Heils schetste, tevens de verzekering gevende dat de Kolonel, alsook de nieuwe Leidster, hier waren gekomen om zich geheel te wijden aan de belangen van den Leger des Heilsarbeid in Nederlandsch-Indië. Daarna sprak Mevrouw Visser, die zeide zeer blijde te zijn de gelegenheid te hebben Soerabaja te bezoeken, en wij zijn er zeker van dat de vrienden in Soerabaja niet minder verheugd waren Mevrouw Visser daar te ontmoeten. Verder werden woorden van welkom tot de Kolonels gesproken door Majoor Salet, en daarna nam Lt.-Kolonel Gugelmann het woord Gods, en sprak op zeer duidelijke wijze over de woorden „Benaarstigt u... om uwe roeping en verkiezing vast te maken”. Met aandacht werd er geluisterd naar de ernstige en leerzame woorden van de Kolonel, en aan het einde van deze gezegende samenkomst gevoelden wij, zooals door een van de makkers in gebed werd uitgedrukt, dat „God in ons midden geweest was”.

Des avonds verheugden wij ons dat Kolonel van de Werken thans zoover hersteld was, dat zij de samenkomst kon leiden. De zaal was geheel gevuld, en van het begin tot het einde van ons samenzijn werd Gods Geest werd op kennelijke wijze gevoeld. Lt. Kolonel Visser zeide blijde te zijn thans de gelegenheid te hebben om de nieuwe Leidster, Kolonel van de Werken, voor te stellen aan de makkers van Soerabaja, ofschoon duidelijk bleek dat voor velen van de aanwezigen de Kolonel geen vreemdeling was. Daarna werd Adjudant Meijer in de gelegenheid gesteld namens het Militair Tehuis de Kolonels hartelijk welkom te heeten. Nadat Lt. Kolonel Gugelmann had gesproken, hadden wij het voorrecht om te genieten van de uiteenzetting door Kolonel v. d. Werken van de woorden „Ziet het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt”. Met hoeveel aandacht werden de woorden als het ware ingedronken, terwijl de Kolonel deze heerlijke waarheid zoo eenvoudig verklaarde.

In beide samenkomsten werden ter gelegenheid van het welkom van de Kolonels speciale liederen gezongen, waaronder een welkomstlied door de kinderen van de Zondagsschool, die ook aan de Kolonels bloemen overhandigden.

Op Maandag avond werd een Officiers-samenkomst gehouden, waarbij, behalve de officieren van de Kliniek, het Militair Tehuis en „Semaroen”, ook officieren van Malang, Rembang, Toeren, Porewordjo, Djocja en Solo tegenwoordig waren. Het was een tijd van versterking en verkwikking voor de ziel.

Dinsdagmiddag bezochten de beide Kolonels, vergezeld van den Chef Secretaris, Mevrouw Visser en andere makkers, tot groote

vreugde van de patiënten, onze Lepra Kolonie te Semaroen. Het was een treffend gezicht een 90-tal patiënten te zien zitten op het gras en te bemerken, hoe ze de liederen meezongen, en met hoeveel belangstelling ze luisterden naar alles wat hun verteld werd van de liefde van den Goeden Herder. Na de samenkomst gingen de Kolonels de patiënten bezoeken in hun eigen zalen, en zeker zullen de verpleegden met verlangen uitzien naar een volgend bezoek van de Kolonels.

Als slot van deze reeks gezegen-

de samenkomsten werd Dinsdagsavonds een gezellige bijeenkomst gehouden in het Militair Tehuis op Kalongan. De zaal was vol, en er heerschte een prettige stemming. Met aandacht werd geluisterd naar de woorden van verschillende makkers, alsook van de Kolonels. Het is met dankbare harten aan God dat wij terugzien op de vele zegeningen die ons deel waren gedurende deze dagen, en zeer zeker zullen de vruchten hiervan worden gezien.

A. B.

GEBED VAN JEZUS VOOR ZIJNE DISCIPELEN.

(JOHANNES 17.)

Dit heeft Jezus gesproken, en Hij hief Zijne oogen op naar den hemel en zeide: Vader! de ure is gekomen, verheerlijk Uwen Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijkke.

Gelijkerwijs Gij Hem macht gegeven hebt over alle vleesch, opdat al wat Gij Hem gegeven hebt, Hij hun het eeuwige leven geve.

En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt.

Ik heb U verheerlijkt op de aarde; ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen;

En nu verheerlijk Mij, Gij Vader! bij Uzelven, met de heerlijkheid, die ik bij U had, eer de wereld was.

Ik heb Uwen naam geopenbaard den menschen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren Uwe, en Gij hebt ze Mij gegeven; en zij hebben Uw woord bewaard.

Nu hebben zij bekend, dat alles, wat Gij Mij gegeven hebt, van U is; Want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen, en zij hebben waarlijk bekend, dat ik van U uitgegaan ben, en hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt.

Ik bid voor hen; ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uwe;

En al het Mijne is Uwe, en het Uwe is Mijne; en ik ben in hen verheerlijkt.

En ik ben niet meer in de wereld, maar deze zijn in de wereld, en ik kome tot U. Heilige Vader! bewaar ze in Uwen naam, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, gelijk als Wij.

Toen ik met hen in de wereld was, bewaarde ik ze in Uwen naam. Die Gij Mij gegeven hebt, heb ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde.

Maar nu kom ik tot U, en spreek dit in de wereld, opdat zij Mijne blijdschap vervuld mogen hebben in zichzelf.

Ik heb hun Uw woord gegeven; en de wereld heeft ze gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, gelijk als ik van de wereld niet ben.

Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van den booze.

Zij zijn niet van de wereld, gelijkerwijs ik van de wereld niet ben. Heilig ze in Uwe waarheid; Uw woord is de waarheid.

Gelijkerwijs Gij Mij gezonden hebt in de wereld, alzoo heb ik hen ook in de wereld gezonden;

En ik heilige Mijzelven voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid.

En ik bid niet alleen voor deze, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij gelooven zullen.

Opdat zij allen één zijn, gelijkerwijs Gij, Vader! in Mij, en ik in U, dat ook zij in Ons één zijn; opdat de wereld geloove, dat Gij Mij gezonden hebt.

En ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij één zijn, gelijk als Wij één zijn;

Ik in hen, en Gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in één, en opdat de wereld bekenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.

Vader! ik wil, dat waar ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijne heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld.

Rechtvaardige Vader! de wereld heeft U niet gekend; maar ik heb U gekend, en deze hebben bekend, dat Gij Mij gezonden hebt;

En ik heb hun Uwen naam bekend gemaakt, en zal hem bekend maken; opdat de liefde, waarmee Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij, en ik in hen.

AANTEKENINGEN VAN DEN CHEF-SECRETARIS.

Vervolg pag. 2.

11 April van Belawan Deli gaat. Wij hopen van harte dat haar komst haar geliefden tot hulp en zegen zal mogen zijn.

Adjudante Beckley, die voor eenigen tijd werkzaam is geweest op het Hoofdkwartier, is tijdelijk aangesteld om de plaats in te nemen van Adjudante Henkens als Directrice van het Kinderhuis te Medan, waarheen de Adjudante op 5 April e.k. met de „Prinses Juliana” zal vertrekken. Moge de Heer haar eveneens tot een grooten zegen stellen in deze inrichting.

VAN VERLOF TERUG. Wij zijn blijde niet alleen te kunnen melden, dat wij schikkingen hebben getroffen voor makkers, die noodig met

verlof moesten gaan naar Europa, maar ook om te kunnen mededeelen dat aan het einde dezer maand Adjudante Hallman en Adjudante Midteide weer met nieuwe krachten zullen terugkeeren van hun verlof, om zich, meer dan ooit in het verleden, toe te wijden aan den arbeid, dien zij in dit land hebben liefgekregen.

Het zal onze makkers en vrienden genoeg doen te mogen vernemen, dat Kolonel en Mevrouw Cunningham de vorige maand met hun gezin in welstand in Zuid-Afrika zijn aangekomen. Wij hopen ten eerste dat het verlof, hetwelk de Kolonels in Zuid-Afrika zullen doorbrengen, hun wederom geheel zal aansterken.

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS.

Het bezoek van DEN GENERAAL aan Noord Europa, is een tijd van zegen en overwinning geweest. De „Twee dagen van Toewijding” in de Deensche en Noorsche hoofdstad waren rijk gezegende tijden, waarin de naam van God verheerlijkt werd. Deze dagen werden opgevolgd door een machtigen tijd in Stockholm.

Bij de terugkomst in Engeland vond de Generaal MEVROUW BOOTH verre van wel en constateerde de dokter een acute ontsteking op de oogen, waarschijnlijk het gevolg van een gevatte koude bij het verlaten van samenkomsten uit zeer verwarmde zalen. Mevrouw Booth was genoodzaakt haar kamer te houden, en ofschoon de toestand van haar oogen meer pijnlijk dan ernstig is, kan zij op het oogenblik geen werk doen. Laat ons bidden voor een spoedig algeheel herstel.

Kolonel Unsworth sprak in Engeland over de groote kansen in betrekking tot de uitbreiding van ons werk hier in Nederlandsch-Indië, van welk Territorie de Kolonel kort geleden terugkeerde.

In Washington, U.S.A. werden de openbare samenkomsten van het Leger des Heils reeds eenigen tijd bijgewoond door een student, die daarna gevoelde, zijn diensten in de organisatie te moeten geven om het Leger des Heilswerk in Griekenland te openen. Er werd naar aanleiding hiervan met hem gesproken en wie kan zeggen, of door zijn komen naar deze meetings niet een dapper rekrut is gewonnen voor Griekenland.

Ondervolgend uittreksel uit het dagboek van Adjutant Jean Graham van China, werpt licht op de pogingen van onze makkers, om in de ontzettende nooden van het volk van dat land te voorzien.

„Het regent vreeselijk vanavond en daarom grijp ik de gelegenheid aan, om te probeeren een beetje te schrijven. Ensigne Daddow heeft zware verantwoordelijkheid gehad met het voeden van vele honderden bedelaars. Zij bevindt zich in het midden van het hongersnood district.

En tot het uiterste verleent zij hulp. Gedurende de afgelopen weken heeft zij wekelijks hulp verleend aan misschien 2000 menschen.”

Een voorname dame in een stad in de Zuidelijke Vereenigde Staten van Amerika bezocht eens de Leger des Heilssamenkomst en het gevolg was, dat zij haar leven den Heer wijdde. De menschen zijn verwonderd over de wijze, waarop deze dame het werk is begonnen. Zij spreekt in de openlucht en geeft aan een klasse jongens les in de kindersamenkomst en met hart en ziel is zij in den arbeid van het Leger des Heils.

Brigadier Barrett, de Territoriaal Leider van Italië, heeft onlangs, trots de moeilijkheden waarmee hij te kampen heeft, het formaat van de „Grido di Guerra” (de Italiaansche Strijdkreet) verdubbeld, waarmee wij den Brigadier hartelijk gelukwensen. Met de hulpe Gods en van een toegewijden Staf van Officiëren, die onder zijn leiding werken, heeft hij vele moeilijkheden niet alleen overwonnen, maar zelfs overwinningen mogen boeken. Laat ons bidden voor Italië.

Commissioner Ögrim, de Leider van het Leger des Heils in Duitschland, heeft een aantal Divisie vergaderingen geregeld, die in de komende maanden in het Deutsche Territorie gehouden zullen worden. De eerste vergadering, gehouden in den Tempel voor de Berlijn Divisie, werd bijgewoond door een groote schare, en meer dan honderd menschen zochten in diesamenkomst verlossing voor hun ziel.